

Đêm ở phố cổ

Nguyễn An

Đêm ở Hà Nội không ồn ào như ban ngày. Phố cổ co mình lại trong bóng tối, để những con ngõ nhỏ thì thầm câu chuyện riêng.

Tôi đi lang thang từ lúc chập tối, không mục đích, chỉ để tìm một chút gió mát giữa lòng thành phố. Những ngôi nhà cổ nằm san sát, cửa gỗ cũ kỹ, mái ngói thấp thoáng dưới ánh đèn đường vàng vọt.

Có nơi đèn đã tắt, chỉ còn khung cửa đen ngòm như đang ngủ quên. Qua một ngõ nhỏ, mùi hoa sữa thoảng theo gió. Mùa thu Hà Nội vẫn thế: dịu dàng, nhưng lạnh đến lạ.

Ở góc phố, một quán nước còn mở. Ông cụ chủ quán lom khom pha trà, bên trong ánh đèn dầu leo lét. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường vang đều, như nhắc thời gian đang trôi rất chậm.

Tôi ngồi xuống. Ông không hỏi tên. Ông chỉ nói, rất khẽ: đừng ngoái lại khi nghe tiếng bước chân trùng với bước chân mình.

Tôi cười, tưởng ông đùa. Rồi tôi nghe. Tiếng bước chân ấy không phải của tôi. Nó chậm hơn một nhịp, và nó không có bóng.